

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple embracing in a doorway. The man is wearing a dark suit jacket over a white shirt, and the woman is wearing a yellow dress. They are looking at each other closely. The background shows an ornate interior with a chandelier and arched doorways.

Sharon Kendricková
Španělská
rozkoš

SHARON KENDRICKOVÁ

ŠPANĚLSKÁ ROZKOŠ

PŘEKLAD

KRISTÝNA VÍTKOVÁ

Milá čtenářko,

minulý měsíc jsem Vám přinesl tři příběhy, které jsou součástí několikadílných řad... a tento měsíc udělám totéž. A budou to řady úplně jiné...

V Sladkém životě je to Dcera mého nepřítele, lady Calista, jejíž sestra Melody přinese hlavnímu hrdinovi princí Griffinovi Zkázu, nebo vykoupení v prosinci. Oba příběhy napsala Caitlin Crewsová. Ve druhém Sladkém životě se v knize nazvané Překvapení na prahu od Lynne Grahamové seznámíte mj. s bohatým Řekem Torem, jehož italský bratr Saviano (v některých rodinách to není jednoduché) bude rovněž v prosinci hrdinou Noci před Vánocemi. A konečně ve Sladkém životě Duo se máte možnost začít do napínavých osudů Marisy v knize Návrat ze stínů od Michelle Smartové. Neméně napínavý byl ale i osud její sestry Elsy v příběhu Plamen, který nevyhasl, který vyšel v říjnu.

Ve dvou měsících Vám tak nabízím hned šest „seriálů“! Doufám, že se Vám budou líbit!

S láskou

Váš Harlequin

Sharon Kendricková

ŠPANĚLSKÁ ROZKOŠ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Cinderella's Christmas Secret

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:
Kristýna Vítková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2020 by Sharon Kendrick
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-8381-6 (EPUB)

ISBN 978-83-276-8382-3 (MOBI)

ISBN 978-83-276-8478-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„To nemůžu...“ vykřikla přiškrceně Hollie, když držela šaty na ramínku před sebou.

Byly velmi vánoční. Vlastně z každé nitky *křičely* Vánoce – a ne v dobrém slova smyslu. Zelené a krátké se blyštěly v jasných hotelových světlech, kde se měl konat večírek. Zkusila to znovu. „Tohle si nemůžu vzít, Janette.“

Dokonale vytrhané obočí její šéfové povyskočilo vzhůru. „Proč ne?“

„Protože jsou...“ Hollie zaváhala. Normálně byla nejvstřícnější ze všech zaměstnanců. Takový mírotvůrce. Velmi tvrdě pracovala a dělala, co se po ní žádalo, ale všechno mělo své hranice. „... trochu moc krátké.“

Jenže šéfovou její námitky nezajímaly. Ve skutečnosti byla ještě více sebestředná než obvykle a už od rána měla obzvlášť mizernou náladu, protože se jí zlomil nehet, kterým si následně roztrhla předražené punčochy.

„Dívce tvého věku něco tak odvážného projde,“ odsekla Janette a upravila zavěšenou snítku jmelí. „Možná zjistíš, že ti padnou jako ulité, Hollie. Rozhodně se vymykají tvému obvyklému šatníku.“

„Ale –“

„Žádná ale,“ pokračovala šéfová. „Pokud jsi zapomněla, tahle party závisí na nás. A vzhledem k tomu,

že se jedna ze servírek neukázala a dorazí tolik VIP hostů, nemůžeme si dovolit nedostatek personálu. Takže se musíš na pár hodin převléknout za vánočního skřítku a roznést nějaké jednohubky. Kdybych byla o pár let mladší, oblékla bych si to sama! Zvlášť, když dorazí Maximo Diaz.“ Nasadila prohnany úsměv. „Potenciálně nejlepší klient, jakého jsme kdy měli. Pan Důležitý. S neomezeným bankovním účtem. A pokud ten hotel koupí ještě před Vánoci, čeká tě pořádně tučný bonus. Jistě jsi na to nezapomněla, že ne?“

Hollie zavrtěla hlavou. Samozřejmě, že na to nezapomněla. Jak by mohla zapomenout na Maxima Diaze a všechny ten humbuk kolem, kdykoliv se objevil v malém městečku, kam se odstěhovala poté, co ji okradli o všechny životní úspory? Jak by mohl *kdo-koliv* zapomenout na muže, který se podobal temnému andělu pomsty v obleku šitém na míru? Muže, kvůli kterému se jí rozbušilo srdce, kdykoliv ji prošpikoval těma svýma nemilosrdnýma, černýma očima, až si připadala jako motýl přišpendlený za sklem nějaké sbírky.

Ztěžka polkla. Určitě to tak cítila každá žena. Všimla si, jak ho pokaždé všechny pozorují, když vešel do kanceláře realitní společnosti, ve které pracovala. Všimla si, jak jejich oči přitahuje – ať už zdráhavě nebo záměrně – jeho vypracované tělo a olivově hnědá pleť. Byl to muž, který se tvrdohlavě odmítal vzdát svého místa v jejich představách. Muž, který symbolizoval doutnající sexualitu a mužnost, které ji děsily a vzrušovaly zároveň, a bez ohledu na to, jak usilovně se snažila, zjistila, že je nemožné zůstat k němu netečná.

Ne, že by se nějak výrazně prosadila na *jeho* radaru. Vlivní španělští miliardáři si většinou nevšímali

nevýrazných žen, které se pohybovaly v zákulisí velké kanceláře. Občas mu udělala kávu a přiložila k ní vlastní domácí sušenku, které nosila do kanceláře, když zrovna jejich šéfová nedržela jednu ze svých přísných diet. Vzpomínala si, jak se do ní bezmyšlenkovitě zakouzl a pak se na ni překvapeně podíval, jako by její sladká chuť byla něco, na co nebyl zvyklý. Což byla nejspíš pravda. Protože „sladký“ nebylo slovo, které byste spojovali s drsným obchodníkem. Temný a nemilosrdný byly výrazy, které vám okamžitě v duchu naskočily.

Jenže Hollie si teď nemohla dovolit přemýšlet o Maximu Diazovi, když z ní Janette nespouštěla távavý pohled. Automaticky se na ni usmála.

„Samozřejmě, že jsem na *señora* Diaze nezapomněla,“ odpověděla. „Je to velmi důležitý klient.“

„Ano, to je. Což je důvod, proč se s ním všichni místní podnikatelé a politici touží setkat,“ vysvětlovala Janette nadšeně. „Bude mít na tuto oblast velký vliv, Hollie. Zvláště pokud znovu udělá ze starého hradu hotel, jak tomu bylo dřív. Pak už nebudeme muset pro naše oficiální akce využívat tohle hrůzné místo.“

„Uvědomuju si to.“

„Takže to uděláš?“

Hollie přikývla. Zdálo se, že nemá na výběr, a proto nastalou situaci přijme s grácií. Nebyla to snad jedna z nejdůležitějších životních lekcí? „Ano, Janette. Udělám to.“

„Výborně. Tak běž a převlékni se. Přibalila jsem ti nějaké svoje boty. Myslím, že máme stejnou velikost. Do těch druhých by ses nikdy nevešla. Ach, a nech si protentokrát rozpuštěné vlasy. Nechápu, proč neustále schováváš svoji největší přednost!“

Hollie popadla zbytek kostýmu a vyklouzla z místnosti, přičemž se cestou vyhýbala křiklavým

girlandám a pokoušela se soustředit spíš na nadcházející večer než na svoji poněkud arogantní šéfovou. I když do Vánoc zbývaly ještě dva měsíce, hotel byl vyzdoben vánočními pozlátky, kterým se ale přesto nedařilo zamaskovat jeho ošuntělý stav. Svě lepší dny měl za sebou. Ale ani tak si nehodlala stěžovat na skutečnost, že Vánoce přicházejí každým rokem dříve a dříve, protože to byla vítaná změna v její obvyklé rutině. Čas svíček, koled a blikajících světýlek. Jehličí, zvonků a sněhu. Možná neměla rodinu, se kterou by slavila Vánoce, ale nevadilo jí to. Byl to čas, kdy cizí lidé mluvili jeden s druhým, což jí přinášelo nedefinovaný pocit naděje, že přece jen bude lépe. A Hollie ten pocit milovala.

Chodbu do ponuré suterénní šatny lemovaly poblíkávající žárovky a Hollii to trochu připomínalo cestu do pekla, ale odhodlaně zůstávala pozitivní, zatímco vybalovala bílou kožešinou lemované zelené šaty, červenobíle pruhované punčocháče a Janettiny šarlatově rudé lodičky, které měly až děsivě vysoký podpatek.

Pomalou si zula nízké střevíce, stáhla tělové punčochy a rozepnula košilové šaty. Chvilí tam postávala jen ve spodním prádle, než se začala soukat do elfího kostýmu. Když se jí konečně podařilo zapnout zip na zádech a zadívala se do zrcadla, uvědomila si, že její výhrady byly velmi oprávněné. Protože ze zrcadla na ni hleděl...

Úplně někdo jiný.

Několikrát zamrkala a zjistila, že je těžké se s tím obrazem smířit. A nejenom proto, že na sobě měla téměř maškarní kostým. Původní servírka musela být také mnohem menší, protože jí spodní lem šatů dosahoval sotva do půlky stehén, což ještě zvýrazňovaly Janettiny lodičky. A taky musela být hubenější, protože jí zelený satén přiléhal k tělu jako druhá

kůže. Těžký materiál jí svíral ňadra a obepínal pas tak těsně, že se bála nadechnout. Tohle bylo tak vzdálené jejímu obvyklému stylu oblékání, že už to snad ani víc nešlo.

Vypadala...

Hollie si odkašlala. Nenáviděla tu nenadálou nervozitu a strach, kvůli kterému jí srdce uhánělo jako splašené. Připomínala cizinku. O tom nebylo pochyb. Přesně jako matka, když čekala návštěvu otce. Jako by přiléhavé oblečení mohlo zamaskovat jejich vzájemnou nekompatibilitu – jako by pěkný vzhled byl to jediné, co žena potřebuje, aby ji muž miloval. A že to fungovalo, co? Přesně si vybavovala zahořkllost, která zkřivila matčiny rysy, jen co za ním zabouchla dveře.

„Nikdy nemůžeš přimět muže, aby tě miloval, Hollie, protože muži nejsou schopni lásky!“

Byla to lekce, na kterou nikdy nezapomněla – matka se o tom ujistila –, ale nijak zvlášť si ji teď nechtěla připomínat. Přála si, aby se sebe mohla ty pitomé šaty a lodičky strhnout. Aby mohla vynechat večírek a vrátit se do své pronajaté chatky. Mohla by se podívat na ten nový recept na dort, který chtěla o víkend upéct, a snít o tom, až si konečně otevře svůj vlastní podnik a bude nezávislá. Ještě jeden střídmy rok a bude mít naspořeny potřebné peníze. Ale tentokrát do toho půjde sama a na místě, kde to bude schůdné. V malebném malém městečku Trescombe v Devonu, a ne v obrovském a anonymním Londýně, kde bylo pro člověka jejího ražení velmi snadné se ztratit z hledáčku místních lidí a stát se neviditelnou.

Mohl za to právě nedostatek jejího sebevědomí, že nevěnovala pozornost tomu, co se kolem ní děje, až jednoho dne zjistila, že téměř všechny její úspory jsou pryč, protože ji nejlepší kamarádka okradla?

Byla to tvrdá a bolestivá lekce, ale poučila se z ní. Už nikdy se nenechá zahnat do kouta někým, kdo se bude vydávat za jejího přítele. Její důvěra v lidi byla od té chvíle hluboce otřesená.

Nebyl to tedy další důvod, proč se ujistit, aby dnešní večírek dobře dopadl? Protože Maximova koupě starého hradu na kopci měla potenciál přinést s sebou novou zlatou éru místního turismu a Hollie chtěla být její součástí. Už celá léta nesloužil jako hotel, ale zoufale volal po troše lásky a pozornosti. A i když byl záhadný Španěl nepravděpodobným záchráncem místního sousedství – no, život občas přináší nečekaná překvapení a lidé vždycky nezapadají do připravených škatulek. I když byl ten muž neuvěřitelně bohatý a celosvětově známý, mohl přece být zároveň i dobrý, ne?

S Janettinými posledními slovy v paměti si Hollie stáhla gumičku z vlasů a pohodila hlavou, aby je trochu rozhodila po ramenech. Přinejlepším se daly popsat jako velmi světle hnědé, i když je některé nány ze školy označovaly za „pochcanou slámu“. Ale byly čisté a zářivé a kaskádovitě jí spadaly až na prsa, čímž efektivně maskovaly napěchovaný výstřih.

Jako poslední si nasadila červeno-zelenou čepici s rolničkou a ten zvuk přiměl Hollii k úsměvu. Připomínal jí cinkání starých pokladen. Už brzy si otevře svoji vlastní klasickou anglickou čajovnu, a ačkoliv neplánovala nosit tak odhalující uniformu, dnešek byl dobrým cvičením pro budoucí kariéru, až bude obsluhovat své zákazníky. Trochu nejistě zamířila na vysokých podpatcích zpátky do sálu.

Vánoční skřítek?

Jak těžké to může být?

Nechtěl tu být.

Maximo Diaz stál sice na pokraji obchodu, který

mu přinese další miliony, ale i tak se cítil vzdálený více než obvykle.

Rozhlédl se po sále, bizarně vyzdobeném hustými girlandami chvojí, i když byl ještě teprve říjen. Jedné stěně dominovala obrovská jedle a na každém rohu poblikávala zlatavá světýlka. Do tohoto zapadákov se vzdáleným výhledem na moře a obklopeným vřesovišti přišly Vánoce až směšně brzy.

Sevřel rty.

Ve skutečnosti nechtěl být právě teď nikde. Ani ve svém domě v Madridu nebo v New Yorku, ani tady v Devonu. Protože ať už se uchýlil kamkoliv, vždycky tam byl on a jeho nikdy neutuchající myšlenky. Poprvé ve svém životě nedokázal vypnout, a to ho zneklidňovalo.

V minulosti měl potíže. Samozřejmě. Každý měl potíže, ale on si někdy připadal, jako bych vyhrál víc než jen spravedlivý podíl. Ponuré a temné události, které se vynořily odnikud a hrozily, že ho oslepí, i když se od něj nakonec odrazily jako padající kroupy od chodníku, protože je k tomu prostě přiměl. Vypěstoval si ocelové sebeovládání a byl hrdý na svoji schopnost setrást ze sebe utrpení. Povznést se nad chaos, houževnatý a nedotčený, jako fénix povstávající z popela. Jenže tenkrát měl na své straně mládí, touhu a ambice, které ho chránily proti bolesti. Došel k závěru, že byl jedním z těch šťastlivců, kteří byli vůči ní imunní. A pokud to znamenalo, že ho lidi – obvykle ženy – popisovali jako chladného a necitlivého, dokázal s tím žít.

Kdo by si však pomyslel, že smrt někoho, kým tak silně opovrhoval, může ještě víc zasáhnout jeho děravé srdce? Jak to bylo vůbec *možné*? Neviděl ji celé roky. Nestál o to, a z dobrého důvodu. Měl cítit hněv, nespravedlnost nebo zášť – možná všechno

najednou – když se loučil se ženou, která ho porodila. Jeptišky, které se o ni staraly během těch posledních dní, ho přivolaly. Jenže nic takového necítil. Nevěřicně zavrtěl hlavou. Jeho reakce ho překvapila. A taky rozzlobila, protože se tak nechtěl cítit. Když držel její hubenou ruku zbrázděnou tmavými žilami v dlaních, vnímal jen obrovský smutek. Přemohl ho pocit ztráty, který v něm od té doby přetrvával.

Maximo takové emoce neměl rád. Ani teď, ani tenkrát.

Musel jít dál. Hodit za hlavu nesmyslný smutek a dělat, jako by se to nikdy nestalo. Jakou jinou volbu měl, když povýšil netečnost na formu umění? Dostane se přes to, protože tak to dělal vždycky. A odpustí si ten zřídkavý vpád do světa sentimentality, protože ten ho nijak nelákal.

A bude pokračovat ve své neúprosné cestě na vrchol. Vydělá jmění na zásadních změnách v infrastruktuře cizích zemí. Bude stavět silnice a železnice a vytvářet takový obrat, nad jakým budou jeho konkurenti jen frustrovaně a nevěřicně kroutit hlavami. Právě přidal do svého portfolia řetězec luxusních hotelů a byl obklopen obrovským bohatstvím, které mu ovšem trochu znepokojivě nepřinášelo takové uspokojení, po jakém toužil. Ale rozhodně způsobovalo, že se ženám rozšířily zorničky, kdykoliv překročily práh jednoho z jeho domovů, nebo vklouzly na kožené sedadlo soukromého letadla. Ovšem to, že měl víc peněz, než kolik by stačil utratit během několika životů, neznamenal, že by chtěl zpomalit. Protože Maximo měl rád úspěch. Miloval ho. Ne kvůli hmotným odměnám, jež za něj sklízel, ale kvůli záři dosažených výsledků, bez ohledu na to, jak pomíjivý ten pocit byl. Jako by to chtěl znovu a znovu dokazovat, když už ne otci a matce, kteří ho odmítli, tak alespoň sám sobě.

„Mohu vás nalákat na něco k jídlu, *señore* Diazi?“

Do bdělého snění se mu vkradl jemný hlas a Maximu byl rád, že přerušil temný tok jeho myšlenek. Otočil hlavu a spatřil ženu s podnosem v rukách. Nebylo to však jídlo, co upoutalo jeho pozornost. Překvapil ho její vzhled.

Nalákat ho? To by zajisté mohla.

Přimhouřil oči, protože ta myšlenka se zjevila naprosto nečekaně, zvláště když vypadala v tom maškarním kostýmu dost směšně. Začalo mu bušit ve spáncích a vyschlo mu v ústech. Směšně, ano, ale taky sexy. Ne. Škrtněte to. *Zatraceně sexy*.

Na okamžik měl pocit, že je mu něčím povědomá, ale zavrhl to, protože měl problém na ni nezárat. A taky měl potíže dýchat. Kdo by také neměl, když vypadala tak... *úžasně*? Ztěžka polkl a pokračoval ve svém zkoumání. Sytá zeleň šatů zvýrazňovala porcelánovou pleť a bílá kožešina na ramenou přitáhla jeho pozornost k odhaleným ramenům, ze kterých nmoderně nevyčnívaly žádné kosti. Maximu si dovilil sjet pohledem níž, rozptýlený dlouhými nohama, které pokračovaly až snad k nebesům, díky těm nebezpečným botám. Sexy, šarlatově rudým lodíčkám. Většina mužů by se nijak nenamáhalo skrývat svoji reakci na *takové* boty.

Přesto, v přímém kontrastu s těmi zabijáckými podpatky, neměla na porcelánové tváři ani stopu mejkapu a zdravé vlasy, lesknoucí se v záři vánočních světýlek, donutily Maxima cítit něco, co už hodně dlouho nezažil. Kradmou, ale neodbytnou touhu, která mu protékala žilami jako ten nejsladší zlatavý med.

Sebekriticky zkřivil rty. Jeho libido, které ho v posledních týdnech zdá se opustilo, jistě nemohlo rozdmýchat něco tak ujetého, jako žena v maškarním

kostýmu? Možná byl jeho sexuální apetit tak unavený, že ho lákala doslova tematická scénka.

„Ehm... máme v nabídce výběr lahodných jednohubek,“ pokračovala a skládala za sebou jednotlivá slova tak, až ho znovu zabrněla kůže. „A také vám mohu nabídnout sýrové špízy s anansem nebo slané koláčky z listového těsta, pokud byste je měl raději.“

„Slané koláčky?“ zopakoval cynicky a sklopil pohled k čemusi nerozpoznatelnému, co bylo nevkusně nabodnuté na konec koktejlové špejle. Nejspíš si povšimla jeho tónu, protože když se na ni znovu podíval, její tvář byla o dost růžovější.

„Vím, že ne každému chutnají –“

Ohrnul rty. „Dalo by se to tak říct.“

„Ale rada navrhl, abychom udělali dnešní večírek trochu retro,“ vysvětlovala.

Maximo zjistil, že ho její rozpaky okouzlují. Kdy se něco *takového* stalo naposledy? „Přemýšlím proč?“

„Protože zvláště o Vánocích lidé pocítují velkou nostalgii.“ Zaváhala, jako by uvažovala, jestli s ní chce opravdu mluvit nebo je pouze zdvořilý. „Není to snad celý smysl téhle akce?“

„Ale vždyť ještě nejsou Vánoce,“ poukázal. „Ty budou až za několik týdnů.“

„Ano, já vím. Ale lidé jsou během svátků vždycky lépe naladěni. A všechno vypadá líp, zahalené ve vánočních dekoracích a na pozadí vánočního stromu.“

„Tak v tom s vámi nesouhlasím,“ odporoval a střelil pohledem ke třpytivé jedli obalené vánočními světýlky, která dosahovala až k hotelovému stropu. Prohlížel si falešné zabalené krabice dárků a nedokázal potlačit zachvění. „Vypadá to monstrózně.“

Znovu zaváhala. „Zní to, jako byste neměl rád Vánoce?“

„To je slabé slovo,“ opáčil chladně. „Pokud chcete znát pravdu, tak jimi pohrdám.“

„Ach. No, tak to je škoda,“ kousla se do rtu, jako by se snažila vymyslet jinou, vhodnější odpověď. „Nedal byste si v tom případě sklenku šampaňského? Na baru jich je dost, mohu vám nějakou přinést.“

Sotva si dovedl představit kvalitu nabízeného vína, ale něco v jejím ustaraném výrazu přimělo Maxima spolknout štiplavou odpověď, kterou už měl na jazyku.

Najednou si uvědomil, že není fér, aby si na ní vybijel špatnou náladu. Pro něj byl tento večírek jen společenskou nutností, možností potkat se s místními hodnotáři, kteří mu mohou pomoci uskutečnit jeho ambiciózní plán. Rozhodně by svoji účast nenazval potěšením, ale ona koneckonců dělala jen svou práci.

V tu chvíli ten prvotní záblesk poznání vykrystaloval v něco určitějšího, co ho přimělo prozkoumat její tvář důkladněji, protože ty dlouhé, tmavé řasy kolem krásných šedých očí vyvolávaly víc než jen mlhavé vzpomínky.

„Neznám vás?“ zeptal se.

Trochu neohrabaně trhla mléčně bílými rameny. „Nedá se říct, že byste mě zrovna *znal*, *señore* Diaz,“ odpověděla. „Párkrát jsme se setkali, když jste byl u nás v kanceláři. Pracuji v realitní agentuře, která zprostředkovává prodej hradu. Obvykle –“

„Sedíte na recepci. *Sí, sí* – zajisté. Už si vzpomínám,“ řekl. Nebyla snad při jeho nedávných návštěvách oázou klidu, tak nepodobná své drsné a dravé šéfové, že už to snad víc nebylo možné? Udělala mu kávu a naservírovala k ní cosi lahodného. Ale její šaty byly obvykle nevýrazné a vlasy nosila tak přísně stažené dozadu, že by tím zahanbila i lecjakou